

KATEHEZA ANTONA ČESNA – SDM 2016

2. dan, 28. julij

Začel bom z naslovom današnje kateheze, ki so jo predlagali v Vatikanu na predlog papeža: *»Naj se nas dotakne Jezusovo usmiljenje.«* Papež Frančišek je v poslanici za 31. Svetovni dan mladih zapisal:

*»In ti, dragi mladenič, draga mladenka, si kdaj občutil na sebi ta pogled neskončne ljubezni, ki preko vseh tvojih grehov, omejenosti, napak, še vedno zaupa vate in na tvoje življenje gleda z upanjem? Se zavedaš dragocenosti, ki jo imaš pred obličjem Boga, ki ti je iz ljubezni dal vse? Kot nas uči sveti Pavel, »Bog pa izkazuje svojo ljubezen do nas s tem, da je Kristus umrl za nas, ko smo bili še grešniki (Rim 5,8). Toda, ali zares razumemo moč teh besed?«**

Včeraj smo že razmišljali o nekaterih vidikih, kako se lahko konkretno kaže usmiljenje v naših življenjih. Danes pa bomo pogledali še kakšen vidik, ki je izpostavljen v Svetem pismu. Papež Frančišek je ob napovedi jubilejnega leta spomnil na to, da je **usmiljenje ključna beseda v Svetem pismu ter ključni vidik Boga; je srce Svete Trojice**: usmiljenje razodeva skrivnost Svete Trojice. Po tem dejanju Bog prihaja naproti človeku in je tudi temeljni zakon, ki je položen v vsako človeško srce. Človek je ustvarjen po Božji podobi in če je usmiljenje v srcu Boga in če smo mi Božja podoba, potem je usmiljenje tudi v našem srcu.

Papež je v nadaljevanju poslanice napisal naslednjo osebno zgodbo:

*»Ko sem bil star sedemnajst let, sem se nekega dne, ko bi moral iti ven s prijatelji, odločil, da bom šel najprej v cerkev. Tam se srečal duhovnika, ki me je prevzel s posebno zaupljivostjo in se začutil željo, da odprem svoje srce v zakramentu sprave. To srečanje je spremenilo moje življenje! Odkril sem da, kadar s ponižnostjo in jasnostjo odpremo svoje srce, moremo na zelo konkreten način doživeti Božje usmiljenje. Bil sem prepričan, da me je v tem duhovniku čakal Bog, preden sem jaz sploh naredil prvi korak, da bi šel v cerkev. Mi ga iščemo, vendar je on vedno korak pred nami, vedno nas iščem in nas prvi najde. Morda koga med vami kaj bremeni v srcu in misli: »Naredil sem to, naredil sem tisto ...« Ne bojte se! On vas čaka. On je oče: vedno nas čaka! Kako lepo je v zakramentu sprave srečati usmiljeni objem Očeta, odkriti spovednico kot kraj Usmiljenja, dovoliti, da se nas dotakne ta usmiljena Gospodova ljubezen, ki nam vedno odpušča!«**

V Stari zavezi najdete 2 izraza, ki govorita o Božjem usmiljenju: Bog je zvest obljudi, ki jo je dal svojemu ljudstvu in da te obljudbe, zaveze ne bo nikoli prelomil. On ljubi svoji ljudstvo ter mu vedno odpušča. Drugi izraz, *arahami* (hebrejsko), pa lahko prevajamo kot nedra, maternica, in spominja na materino naročje in Bog tako ljubi svoje ljudstvo kot mati ljubi svojega otroka. V Izaiju lahko beremo:

»Mar pozabi žena svojega otročiča in se ne usmili otroka svojega telesa? A tudi če bi one pozabile, jaz te ne pozabim.« (Iz 49,15) To pomeni, da je človeku, tako kot pri Bogu, prostor za bližnjega, da čuti z njim, trpi z njim, se veseli z njim. Nova zaveza in Jezusovo življenje pa je samo

konkretizacija tega, kar je Stara zaveza napovedovala. Že smo slišali o treh odlomkih, ki govorijo o usmiljenju: včeraj smo brali o srečanju Jezusa z grešnico, danes o usmiljenjem očetu, kasneje pa o izgubljeni drahmi. Te tri konkretne prilike govorijo o Jezusovem odnosu do človeka, o njegovem usmiljenju. V romarski knjižici je program za romanje med svetiščema Janeza Pavla II. in Božjega usmiljenja v Krakovu. Zapisanih je 15 postaj, ki zelo dobro pokažejo na to, kakšna je Jezusova drža usmiljenja. Jezus je naš prijatelj in za prijatelja običajno želimo narediti vse, pa tudi, da poznamo njegovo življenje: da vemo, kaj je delal, kje je bil in kaj je govoril.

Na začetku je skrivnost Jezusovega učlovečenja: da je Jezus, Bog, človek. da on, ki je združen z Očetom, sprejme njegovo voljo in postane eden izmed nas. Za vsakega izmed nas je izziv, da poskuša izvedeti v svojem življenju, kaj Bog danes od mene pričakuje, tam, kjer sem. Potem se Jezus rodi v hlevu, kar ni bila romantika, ampak beda in s tem pokaže bližino vsej človeški bedi: vsemu tistemu, kar je v življenju človeka težko, slabo, grdo, umazano. Hoče priti tudi v moje življenje, ki je včasih taka štala, hlev, Betlehem.

Ko Jezus odraste, začne s konkretnim oznanjevanjem usmiljenja; pa ne samo z besedami, ampak s konkretnimi dejanji: do ubogih, do bolnih, do tistih, ki so kakorkoli pomoči potrebni. In nas uči, da bi tudi mi delali dela usmiljenja. Jezusova drža je bila drža ubogih, do obrobnih. Blizu je tistim, ki so lačni. Spomnimo se odlomka, ko nasiti več tisoč glavo množico. Kaj je lakota v mojem srcu? Kaj je lakota v mojem življenju? Kaj potrebujem ali imam vsega dovolj? Jezus prihaja k meni naproti, ker me pozna v vsem, kar potrebujem, in odgovarja na vse moje potrebe, ima sočutje z menoj. Jezus kaže usmiljenje trpečim. In tudi meni, kadar sem na tleh; kadar ne vidim poti v življenje, mi pomaga in me dviga. Jezus odpušča grehe po moči svojega usmiljenja. V evangeliju beremo, da žena pride v farizejevo hišo in Jezusu umiva noge; Jezus pa ji reče, da so ji odpuščeni njeni grehi. Dragoceni smo v Jezusovih očeh. In naj nam pomaga, da tako kot ta žena, ne bi dvomili v moč njegove ljubezni, v to, da me sprejema takega, kot sem, da mi odpušča.

Jezus razodeva Božjo nežnost in potrpežljivost. Slišali bomo danes o očetu, ki nežno objame svojega sina, ki se po leti iskanja vrne nazaj v svoj dom. Njegova drža nas vabi, da bi dvomili vanj ki nas sprejema tako, kot oče. Jezus obuja mrtve v življenje. Lazar je umrl telesno, človek pa pogosto umira tudi duhovno. Sveta sestra Favstina Kowalska je v svojem dnevniku ob tem razmišljanju posebej spregovorila o zakramentu sprave, ko po Božjem usmiljenju človek, ki je duhovno mrtev, prejema novo življenje, novo prihodnost. Jezus zapusti učencem oporoko usmiljenja. Tik pred smrtjo jih

povabi k sebi in jim pove, da nihče nima večje ljubezni kakor je ta, da kdo da svoje življenje za svoje prijatelje. Jezus je tukaj med nami vedno navzoč, v zakramentu evharistije.

Jezus razodeva lepoto usmiljenja, ko je pred Pilatom, ko ljudstvo vpije: »Križaj ga,« ko pusti, da ga bičajo in na koncu križajo. Zame trpi in mi s tem kaže kako odpuščati. Jezus nam podarja Marijo za mater usmiljenja. Stala je pod križem, pozna trpljenje, ve, kako je včasih težko, ko ne moreš živeti usmiljenja. Lahko e učimo od nje in jo prosimo usmiljenja.

Jezus odpre vir usmiljenja za nas: prebodeno srce; da ne bi nikoli pozabili usmiljenja, ki nam ga je s tem zapustil. Sveta sestra Favstina Kowalska je po sporočilu usmiljenega Jezusa dala naprej navodilo, da se nariše takšno podobo. Prav tako je Tomaž po vstajenju Jezusa veroval, ko je videl njegove rane. Zadnja postaja pa nas čaka ob koncu našega življenja, ko Jezus govori o poslednji sodbi.
Nagrado bodo prejeli tisti, ki bodo v življenju usmiljenji, ki bodo delali dobra dela.

To je 15 postaj, ki govorijo o Jezusovi drži in njegovem življenju. Papež Frančišek nam svetuje, da si vsak dan vzamemo vsaj kakšen trenutek časa in vzamemo za popotnico v dan en košček Božje besede. Če nas kakšen stavek nagovori in ga vzamemo s seboj, spreminja naše življenje, postajamo drugačni. Za to ni treba veliko. Če smo v stiski in nam zmanjkuje časa in ne moremo moliti. Če katerega od teh odlomkov vsak dan vzamemo s seboj, bomo takoj bližje Njemu. V zadnjih dneh opažam neverjetno moč socialnih omrežij. Zanimivo bi bilo preveriti, koliko smo mi vsi dnevno porabili za pregled objav, da smo delili svoje občutje z drugimi; koliko časa smo pa porabili za to, da smo malo bolj spoznali Jezusa.

Papež piše v svoji buli ob jubilejnem letu usmiljenja o odpustkih. V Katekizmu katoliške Cerkve je zapisano:

»Odpustek je odpuščanje časne kazni pred Bogom za tiste grehe, katerih krivda je že odpuščena.«

Prejme ga kristjan, ki je pravilno pripravljen pod določenimi pogoji ob pomoči Cerkve, katera v službi odrešenja z oblastjo razdeljuje in naklanja zaklad zadostitev Kristusa in svetnikov.

Če pogledamo konkretno: pri spovedi nam gospod odpusti vse grehe. Če se spomnimo odlomka iz Svetega pisma o ženi, ki je bila jezna, ker je je prijateljica zapeljala njenega moža. Gospod mi grehe odpusti, posledice v nas še vedno ostajajo. Mislim, da ni nikogar tukaj med nami, ki bi lahko rekel, da ko je prišel od spovedi, da stvari, ki se jih je spovedal pri spovedi, ni več nosil s seboj in da tega ne bo nikoli več storil. Vedno znova nas vleče nazaj. To je le posledica greha, ki nam jo po odpustku Bog odvzema. Odpustek lahko namenim za rajne in za sebe. Vsak od nas je povabljen, da v teh dnevih razmisli, katerim stvarjem se najtežje odpovemo, ker nas vlečejo stran od Boga. Po tej milosti, ki nam jo podarja, da prosimo, da mu izročimo to, kar nas najbolj odaljuje od njega in naših bližnjih.

Za zaključek bom prebral še eno močno pričevanje svetega Janeza Pavla II. 17. avgusta 2002 je povedal naslednje:

*»Ob sklepu tega slovesnega bogoslužja bi rad pripomnil, da so mnogi moji osebni spomini povezani s tem krajem, z Łagiewniki v predmestju Krakova. Semkaj sem prihajal zlasti med zasedbo nacionalsocialistov, ko sem delal v bližnji tovarni Solvay. Še danes se spominjam poti od Borek Fałęcki v Dębenki, ki sem jo moral vsak dan prehoditi z lesenimi čevlji na nogah, ko sem hodil na delo v izmenah. Kdo bi verjel, da bo ta mož z lesenimi čevlji na nogah nekega dne posvetil baziliko božjega usmiljenja v Łagiewniki pri Krakovu.«***

V teh dneh smo skozi njegove čevlje poskušali začutiti utrip Krakovskih ulic. Želim vam, da bi tako kot papež začutili moč Božjega usmiljenja, da bi tudi mi prepoznavali držo in se učili drže usmiljenja.
Amen.

*Poslanica: http://www.skam.si/wp-content/uploads/SDM2016_poslanica.pdf

** Citat izhaja iz nagovora kardinala Christoph Schönborna na 1. kongresu o božjem usmiljenju z naslovom Božje usmiljenje. Dostopno na spletni strani: http://pridi.com/wp-content/uploads/2015/12/Kard.Schoenborn_BozjeUsmiljenje.pdf.

Zapisała: Špela Pucelj